

‘Amoris laetitia’

JOAN FRANCESC MIRA

A partir del gran sant Agustí, i de la seua terrible doctrina del pecat original, es va imposar de manera general i quasi definitiva en tota l'Església la visió del sexe com a activitat impura, negativa i fins i tot perillosa: la doctrina agustiniana, acceptada per la primera teologia escolàstica, sosté que el pecat d'Adam i Eva es transmet a la humanitat sencera de generació en generació a través de l'acte mateix de la reproducció, encara que siga un acte del tot legítim i dins del matrimoni. Els pares copulen per tindre fills, i els fills, pobres, no poden ser innocents ja des del principi, sinó que reben la culpa en l'instant mateix de la unió entre la dona i l'home, en l'instant del plaer impur. No he pogut mai entendre com insignes pensadors, teòlegs i filòsofs, papes, bisbes i capellans i santa companyia, abans i després de la Reforma (els protestants també), van acceptar una bestiesa tan monumental. Amb la conseqüència funesta, entre altres mals de l'esperit i del cos, de considerar pecaminós i condemnable, impur i rigorosament evitable, tot allò que tingués relació amb el sexe: no solament el “No fornicar” del sisè manament (els xiquets de ciutat, quan aprenien el catecisme, ni tan sols sabien què volia dir *fornicar*, però els de l'horta sí: era allò que feien els animals, mascle i femella, i que no ens atrevíem a imaginar que també feien el pare i la mare...), que en versions més aparentment suaus es va convertir en “no cometre actes impurs”. Així, la modernitat postconciliar, amb molt poc senderi i gens de perspicàcia, ampliava la prohibició a qualsevol acte

de contingut o caràcter sexual, tots qualificats genèricament com a “impurs”, és a dir, no solament pecaminosos, sinó repugnants i bruts: molt moderna, la idea, que certament era la mateixa que s'havia predicat sempre! I en l'ensenyament més elaborat de la moral cristiana, dins del meu batxillerat, els capellans pedagogs ens aclarien que, en aquest camp del sisè manament, no hi havia “parvetat de matèria”, és a dir que qualsevol contacte, pensament, tocament, imatge, mirada o desig relacionat amb el sexe, per mínim que fóra, era automàticament un pecat i, si l'acceptaves i t'hi complaïes una mica, és a dir, si hi trobaves plaer, podia ser pecat mortal, tan mortal que, com aquell xiquet que es va morir de sobte després d'una petita activitat manual, et podia portar dret de cap a l'infern, tal com la criatura explicà al seu amiguet en un somni prèviament emparaulat. Aquesta moral enemiga del sexe exigia, no cal dir-ho, una casuística immisericorde i detallada. Fins i tot dins del matrimoni legítim el plaer havia de ser només un

derivat inevitable de la reproducció, i per tant, si era buscat com a tal plaer, no com a part accessòria de la producció de fills, fins i tot en el llit conjugal podia ser pecat. I així es podrien explicar bestieses sense fi, part permanent de la doctrina.

I ara arriba aquest bon home, el nostre papa Francesc felicitment i arriscadament regnant, publica l'Exhortació Apostòlica sota el bellíssim títol llatí *Amoris laetitia*, i desbarata en poques ratlles una bona part de la infame barraca repressiva i canònica. Així, escrivint “Sobre l'amor en la família”, que és el tema general del document, el bisbe de Roma diu coses tan absolutament insòlites com aquesta: “Déu mateix va crear la sexualitat que és un regal meravellós per a les seues criatures”, pensament del tot ingenu però ben amable i positiu per als qui hem rebut (més o menys) el deliciós regal. O com aquesta, més insòlita encara en una altíssima autoritat de l'Església: “L'erotisme apareix com a manifestació específicament humana de la sexualitat”. O que “l'erotisme més sa, si bé està unit a una recerca del plaer, suposa l'admiració, i per això pot humanitzar els impulsos”, afirmació una mica rebuscada (no acabe d'entendre la relació entre erotisme, admiració i humanització), però supose que el papa ho fa amb bona voluntat, com a forma d'ennobrir el plaer mateix... I finalment, com que el tema central de l'exhortació apostòlica és la família, i per tant el matrimoni, el papa Bergoglio conclou: “De cap manera podem entendre la dimensió eròtica de l'amor com un mal permès o com un pes que cal tolerar pel bé de la família, sinó com un do de Déu que embelleix l'encontre dels esposos”. I doncs, aquestes coses tan elementals i tan boniques (tan limitades, d'altra banda, quant a la “moral sexual”, i tan lluny encara d'aquell llibre que es deia *The joy of sex*, “L'alegria del sexe”, amb il·lustracions tan belles com els textos), no les havia escrites mai un papa. Descanse en pau sant Agustí, si pot.

«I ARA ARRIBA AQUEST BON HOME, EL NOSTRE PAPA FRANCESC FELICITMENT I ARRISCADAMENT REGNANT, PUBLICA L'EXHORTACIÓ APOSTÒLICA SOTA EL BELLÍSSIM TÍTOL LLATÍ ‘AMORIS LAETITIA’, I DESBARATA EN POQUES RATLLES UNA BONA PART DE LA INFAME BARRACA REPRESSIVA I CANÒNICA»